

uagtet de bagefter have maattet erkende, at deres Optræden var ganske uberettiget. Kontroløren kom ogsaa i Miskredit hos Direktoratet.

Han blev forfulgt af en Kolonibestyrrer, der slet ikke havde noget med ham at gøre, idet Kontroløren sorterede, ikke under Kolonibestyrreren, men under Sydgrønlands Inspektør. Ikke desto mindre forfulgte denne Kolonibestyrrer ham paa en saadan Maade, at han maatte optræde derimod. Da Direktoratet nu vilde af med ham, afskedigede man ham ganske vist ikke direkte, men man satte ham under den nævnte Kolonibestyrrer. Som ærekær Mand kunde han ikke betragte det som andet, end at det var Meningen at afskedige ham. Han kunde ikke tjene under denne Kolonibestyrrer, som han var kommen i et saadant Forhold til. Han blev altsaa i Virkeligheden afskediget, om end under denne indirekte Form. Men til Trods for, at man har benyttet denne Fremgangsmaade, har Direktoratet maattet indrømme, at denne Mand var baade berettiget og forpligtet til at optræde, som han gjorde, og hvorfor en Mand, der optræder saaledes, skal afskediges, kan jeg ikke godt forstaa.

Jeg skal endnu blot omtale et Par Spørgsmaal, som jeg ikke fik Lejlighed til at besvare forrige Gang, da den tidligere Indenrigsminister fungerede. Jeg maa maaske indskyde den Bemærkning, at alle de øvrige Punkter, som jeg fremdrog, tror jeg at have bilagt med Beviser, der i øvrigt findes blandt Sagens Akter, og disse Beviser godtgøre, at den højtærede tidligere Indenrigsministers Opfattelse i denne Sag hviler paa ganske urigtige og usandfærdige Fremstillinger fra anden Side. Den ene af de to Ting, jeg her skal omtale, er en Udtalelse fra den tidligere Indenrigsminister om, at Kontroløren havde gaaet der i Maaneder og set paa disse Ræve, men ikke fundet Anledning til at skride ind. Det er ganske urigtigt. Han vidste ikke noget om, at denne ulovlige Rævehandel fandt Sted, men opdagede det derved, at han fik Kundskab om, at en Funktionær ved Kryolitselskabet havde en Ræv, han fik ny Kundskab om, at flere have lignende Ræve og Ræveskind, fik Kundskab om, at der skulde sendes Ræveskind til Danmark, der vare erhvervede paa ulovlig Maade, og endelig Kundskab om, at det var en Trafik, der var dreven i lang Tid. Saa snart han kom til denne Kundskab, skred han naturligvis ind. Det er derfor ganske urigtigt, naar det er paa-staaet, at han har gaaet og set gennem

Fingre med dette Forhold. Saa snart han kom til Kundskab derom, skred han ind paa den i Instruksen foreskrevne Maade og gik ikke et Skridt ud over sin Instruks.

Den anden Sag angaar et Brev, som han havde faaet at besørge fra Direktoratet, og som han, efter hvad den tidligere Indenrigsminister sagde, havde nægtet at besørge. Han skulde endog som Svar paa den Ordre, han havde faaet, have sendt en Skrivelse til Direktoratet, der efter den tidligere Indenrigsministers Udsagn ikke var holdt i saadanne Udtryk, som en saadan Skrivelse burde holdes i. Men der har den højtærede Minister sprunget over, at den Skrivelse, hvortil han sigter, ikke er et Svar paa den Ordre, han fik om at besørge Brevet, der ligger imellem 2 andre Skrivelser, en fra Kontroløren og en fra Direktoratet. Sagen forholder sig saaledes, at det Brev, han skulde besørge, var ikke et Tjenestebrev, men et Privatbrev, som han blev anmodet om at sende til den forhenværende Kolonibestyrrer, der tilfældigvis den Sommer opholdt sig i Grønland. Man vilde have det afsendt med ekstra Kajakpost, og Kontroløren gjorde sig straks Umage for at skaffe en saadan Post, men det viste sig, at han ikke var i Stand dertil. Han troede, han ikke kunde faa Brevet afsendt før til Efteraaret. Nu skulde det Skib, hvormed Ordren var kommen dertil, straks afgaa til Danmark igen, og han mente da, at det rigtigste, han kunde gøre, var saa hurtigt som muligt at sætte Direktoratet i Kundskab om de Vanskeligheder, han havde ved at faa Brevet besørget. Han skrev altsaa tilbage til Direktoratet, at han neppe kunde faa Brevet afsendt, før den almindelige Post afgik om Efteraaret. Saa var det, han fik en Reprimande fra Direktoratet, hvad han slet ikke havde fortjent, thi han havde ikke nægtet at besørge Brevet, uagtet det var privat, men tværtimod gjort sig den største Umage for at faa det afsendt. Han havde efter Afsendelsen af sit Svar yderligere gjort sig Umage for at faa Brevet afsendt, og det var ogsaa lykkedes ham, da han fik Reprimanden, som gik ud paa, at han havde nægtet at udføre denne saakaldte Ordre. Han havde i Virkeligheden udført den, han havde vist Konduite og gjort, hvad han ansaa for sin Pligt, og Brevet var blevet besørget med Ekstrapost, saaledes som han var bleven anmodet om. Naar en Mand optræder paa den Maade og gør sig Umage for at gøre sin Pligt, synes jeg,